

Aquesta Carta Setmanal recull, gairebé íntegrament, l'editorial de la Veritat núm. 101. S'han suprimit alguns paràgrafs que no tenien a veure les mobilitzacions a Algèria, que són el centre d'aquesta Carta.

Abast i significació de la mobilització del poble algerià

La mobilització massiva a Algèria amenaça amb desestabilitzar l'«ordre» a la regió, en el continent africà i també a Europa. D'aquí el terror dels cercles dirigents europeus, començant per Macron, però també de Trump i de l'imperialisme nord-americà. Tots fan declaracions en suport de la suposada transició democràtica, destinada a preservar el règim «renovant-lo». Però el poble algerià no vol una «renovació». Vol tirar al règim i, en les manifestacions, denuncia les ingerències estrangeres, i en particular la de Macron. Els algerians diuen: Macron, ocupa't de les teves Armilles Grogues, mirant amb simpatia aquest moviment a França.

L'actualitat de la mobilització revolucionària dels pobles

En efecte, aquesta mobilització del poble algerià recorda –si això fos necessari– que la mobilització revolucionària dels pobles no és una qüestió del passat, sinó actual. Aquesta mobilització té un valor mundial per a tots els pobles, en tots els continents. És el rebuig de tots aquests règims aferrats a l'ordre imperialista mundial que ataquen als pobles. A Algèria s'expressa clarament aquest moviment de «dégagisme»¹, però existeix a tot arreu.

En una altra situació i un altre període, en la seva *Història de la revolució russa*, León Trotski escrivia, a propòsit de «la irrupció de les masses en el terreny en el qual es resol la seva pròpia destinació», que els esdeveniments s'encadenen «no amb un pa acabat de transformació social, sinó des de l'amarg sentiment de no poder tolerar per més temps l'antic règim».

El règim, enfront de la mobilització creixent de tot un poble, ha intentat una

última maniobra anunciant que el president no es tornaria a presentar per a un cinquè mandat i que retardaria les eleccions per a celebrar una conferència nacional. Un intent de mantenir el règim i rentar-li la cara.

No és solament una qüestió algeriana. En múltiples ocasions hem vist conferències nacionals, sota l'ègida de les grans potències, organitzades en països africans per a intentar apaivagar la indignació dels pobles i preservar les posicions de l'imperialisme en aquests països. En alguns casos, aquestes mateixes conferències nacionals han desembocat en la guerra i la dislocació del país.

Sota una forma pròpia del continent europeu, els governs busquen, mitjançant conferències de «diàleg social», integrar a les organitzacions sindicals, qüestionant la independència de classe del moviment obrer.

El lloc del moviment obrer

El secretari general de la Unió General de Treballadors Algerians (UGTA) va donar suport a el cinquè mandat i dona suport a la crida a la conferència nacional. Quan els treballadors són massivament part integrant de les manifestacions contra el règim, el secretari nacional de la UGTA vol capturar-la per a posar-la al servei del règim. El que provoca una mar de fons i una revolta en la central sindical. Cada dia que passa, noves instàncies de la UGTA es posicionen per la dimissió del secretari general i, sobre aquesta base, per un congrés extraordinari a fi de, com diu una d'aquestes instàncies, «recuperar la nostra benlloguda organització».

Aquesta qüestió, baix formes particulars, es planteja en tots els països. És la del lloc de la classe obrera i les seves organitzacions en el combat emancipador, és a dir, el combat contra qual-

sevol forma d'integració i d'acompanyament de les organitzacions obreres. En 1962, la victòria del poble algerià contra el colonialisme francès va ser confiscada pel FLN, que va establir el règim de partit únic que va dirigir el país en funció dels seus interessos particulars. Malgrat això, es van registrar importants conquestes amb la independència d'Algèria, especialment la nacionalització del petroli i el gas. Fa 57 anys, Algèria va passar a ser independent, però el poble estava sotmès al règim de partit únic. I fins i tot quan aquest, sota l'efecte de les massives mobilitzacions de 1988, va haver de concedir la pluralitat de partits i una certa obertura, ho va fer en el marc del manteniment de les institucions antidemocràtiques i del seu règim.

La política del govern algerià, particularment en els últims anys, en atacar de manera brutal els drets dels treballadors i de la població, en privatitzar, atacava les conquestes de la independència, però també les dels treballadors, producte de la seva lluita de classe. En la mobilització actual del poble algerià contra aquest règim, hi ha un contingut democràtic i un contingut econòmic i social indissociablement vinculats. El rebuig per part dels pobles de les conseqüències destructives de la crisi del sistema capitalista mundial, que per a sobreviure ha de liquidar tot el que s'ha conquistat, pot provocar en tot moment la irrupció de les masses en qualsevol lloc del planeta. És el que demostra la irrupció espontània de les masses algerianes, sorgit des de baix i que ningú havia previst.

Crisi d'agonia del capital

La marxa cap a la dislocació del mercat mundial, la possibilitat d'una crisi financera i el risc per a ells d'una irrupció de les masses, terroritzen a tots els cercles dirigents de l'imperialisme. Aquesta cri-

¹ Neologisme polític que ve a significar "fora tots"

si es concentra als Estats Units, el més poderós dels imperialismes, sota capa de la consigna «America First», amb una ofensiva de Trump a tots els nivells, fins i tot contra els seus aliats europeus, per a preservar les posicions del capital nord-americà. Aquesta situació de marxa cap a la dislocació del mercat mundial, de crisi del capital financer, és la que explica l'ofensiva portada per l'imperialisme nord-americà en la seva guerra comercial amb la Xina.

Aquesta crisi mundial es refracta a Europa, que veu expressar-se sota les més variades formes el rebuig dels pobles als règims establerts i a les institucions europees. La profunditat del moviment de les Armilles Grogues a França, que expressa aquest «*dégagisme*», no és un problema exclusivament francès. Els pobles, en tota Europa, no poden més amb aquests règims i ho manifesten de manera cada vegada més clara. Tots els governs europeus, la Unió Europea mateixa, estan en crisi. [...]

D'una banda, està l'ofensiva del capital per a destruir les conquestes, les normes, les regles. Està la lluita a mort entre els trust per conquerir els mercats i saquejar els països, implicant molt sovint la dislocació de les nacions i provocant les guerres com a Síria i Orient Mitjà, però també a Àfrica i en altres zones. Aquesta política de l'imperialisme s'expressa en la seva ofensiva contra Veneçuela per a recuperar el control del petroli i sotmetre a la nació dislocant-la.

Els treballadors no poden més amb el sistema capitalista

D'altra banda, està la mobilització revolucionària del poble algerià que, com deia Trotski, «no pot tolerar *per més temps l'antic règim*».

Aquesta mobilització del poble algerià és una expressió de la situació mundial, un advertiment. Indica que els treballadors i els pobles no poden més amb el sistema capitalista, que l'únic camí és el combat per a acabar amb

aquest sistema capitalista. Subratlla així mateix el lloc de la classe obrera i, pel mateix, de la defensa de la independència de classe com a factor vertebrador de la mobilització dels pobles per a acabar amb aquest sistema.

El Partit dels Treballadors Algerià enfonsa les seves arrels en la història del moviment nacional algerià, és a dir, en l'Estrella Nord-africana fundada per Messali Hadj en 1926, així com en el moviment obrer internacional.

Des del començament de la mobilització, el PT i els seus militants estan amb el poble algerià contra el règim. S'han pronunciat clarament contra qualsevol intent de rentada de cara del règim, contra qualsevol combinació de coalició governamental i d'unitat nacional, que busquen preservar el règim. S'han pronunciat sobre el fet que la conferència nacional proposta pel règim no perseguia una altra cosa que preservar-lo. Han afirmat que l'única sortida que respon a les aspiracions del poble algerià és una Assemblea Nacional Constituent i Sobirana que liquidi les institucions antidemocràtiques del règim i estableixi unes institucions concordes a la unitat de la nació algeriana, a la seva independència i a la democràcia, permetent així que s'acabi amb totes les mesures i contrareformes adoptades contra el poble treballador d'Algèria. El PT dona suport a les mobilitzacions i crida a la constitució de comitès populars.

«Tot s'embullarà, la selecció s'operarà pertot arreu»

S'obre una nova situació, els esquemes del passat són qüestionats per les formes actuals de la lluita de classes. Els revolucionaris han d'apreciar plenament aquests nous elements per a inserir-se en els actuals processos en marxa. Es tracta del combat per la independència de classe del moviment obrer, de la lluita contra el capital i les seves contrareformes, del suport a l'aixecament de

les masses que volen desprendre's dels antics règims i, per tant, de la necessitat d'aixecar partits baix formes que no estan registrades en els llibres d'història, però que s'inspiren en els principis fundadors del moviment revolucionari. És a dir, de trobar les formes i els mitjans d'establir vincles amb les forces que es desprenen, ja sigui en el si de les organitzacions obreres, ja fora d'elles, per a actuar en comú sobre la base de la lliure discussió. I, sobre la base d'aquesta experiència comuna, avançar en el camí de l'organització.

Com escrivia Pierre Lambert en el prefaci a l'edició peruana del *Programa de transició*, a l'abril de 1989².

«Tota experiència en la lluita de classes prova que un partit obrer independent, una Internacional són indispensables, ja que el resultat final de la lluita de classes no és aconseguir un canvi en la societat burgesa. Es tracta de l'existència mateixa de la humanitat arrossegada cap a l'abisme per l'imperialisme.

I per a complir les tasques revolucionàries no hi ha solució ja disposada. El marxisme és el mètode científic de construcció organitzada de l'instrument indispensable per a ajudar les masses a treballar elles mateixes per la seva emancipació. Però la solució no figura en cap llibre. Nosaltres partim de la IV Internacional, establim amb l'ajuda del programa que no hi ha una altra sortida a la crisi de la humanitat que el socialisme garantit per l'abolició de la propietat privada dels grans mitjans de producció i la democràcia obrera. Innumbrables dificultats han sorgit. Unes altres sorgiran. Nosaltres perseverarem» [...]

²Aquest extracte del prefaci de Pierre Lambert està publicat al Programa de Transició, La agonía del capitalismo y las tareas de la IV Internacional, col·lecció Clàssics del marxisme, éd. Sélio, abril de 2013.

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Partit Obrer Socialista Internacionalista
Secció a Espanya de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Teléfono: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta